

CHƯƠNG XVIII: CÂN ĐŨA PHÉP

Khi Harry thức dậy vào sáng chủ nhật, nó mất một lát mới nhớ ra được tại sao nó lại cảm thấy khốn khổ và lo lắng như vậy. Thế rồi ký ức về đêm hôm trước diễn ra lại trong đầu Harry. Nó ngồi dậy, kéo tấm màn quanh cái giường bốn cọc của nó ra, định nói chuyện với Ron, để buộc Ron phải tin nó... Nhưng nó nhận thấy giường của Ron đã trống rỗng; hẳn là Ron đã đi xuống lầu ăn điểm tâm.

Harry mặc quần áo rồi leo xuống cái cầu thang xoắn cheo leo để vào phòng sinh hoạt chung. Khi nó vừa xuất hiện thì những người đã ăn xong bữa điểm tâm ào ra vỗ tay hoan hô. Cái viễn cảnh đi xuống Đại sảnh đường để gặp mặt đám học sinh còn lại của nhà Gryffindor, để lại được cả đám đó đối xử như một bậc anh hùng gì đó, khiến Harry chùn bước. Tuy nhiên, hoặc là nó phải đương đầu với chuyện đó, hoặc là nó phải ở lại phòng sinh hoạt chung để bị anh em nhà Creevey bao vây, hai đứa này đang tha thiết khẩn khoản nài xin Harry nhập bọn cùng tụi nó. Harry bèn dứt khoát đi thẳng tới cái lỗ chân dung, đẩy nó mở ra, trèo ra ngoài, và thấy mình đối diện với Hermione.

Hermione đang cầm một cái khăn ăn gói một mớ bánh mì nướng. Cô bé giơ cái gói lên, nói:

“Chào! Mình đem cái này lên cho bồ nè... Muốn đi dạo không?”

Harry nói ngay với một giọng biết ơn:

“Đúng là ý kiến hay!”

Hai đứa đi xuống cầu thang, nhanh chóng băng qua Tiền sảnh, không cần nhìn một cái vô Đại sảnh đường, rồi ngay sau đó sải bước băng qua bãi cỏ hướng về phía hồ, nơi chiếc tàu của trường Durmstrang đang bỏ neo, cái bóng của con tàu phản chiếu đen hù dưới mặt nước. Buổi sáng hôm đó trời lạnh, hai đứa vừa đi vừa nhai bánh mì nướng, Harry kể cho Hermione nghe chính xác điều gì đã xảy ra sau khi nó rời khỏi bàn ăn nhà Gryffindor vào đêm hôm trước. Nó hết sức nhẹ nhõm khi thấy Hermione chấp nhận câu chuyện nó kể mà không thắc mắc gì hết.

Khi nó kể xong cái cảnh đã diễn ra trong căn phòng ngoài sảnh đường, Hermione nói:

“Dĩ nhiên mình biết là bồ không tự đăng ký dự thi. Cứ nhìn vẻ mặt của bồ khi thầy Dumbledore xướng tên bồ lên là biết! Nhưng câu hỏi là, ai đã ghi danh dùm bồ? Bởi Harry à, thầy Moody nói đúng đó ... Mình không nghĩ là một học sinh nào lại có khả năng làm được điều đó... Chúng không đời nào lừa nổi chiếc cốc hay qua mặt được cụ Dumbledore ...”

Harry chột ngắt lời Hermione :

“Bồ có thấy Ron không?”

Hermione ngập ngừng:

“Ờ... có... nó ở trong phòng ăn điểm tâm.”

“Ron còn nghĩ là mình tự đăng ký thi đấu không?”

Hermione lúng túng:

“Ở... không, mình không nghĩ vậy... không hẳn...”

“‘Không hẳn’ nghĩa là sao?”

Hermione nói một cách tuyệt vọng:

“Ôi, Harry ơi, chẳng lẽ bồ không hiểu sao? Ron ganh tỵ ấy mà!”

Harry ngờ vực hỏi lại:

“Ganh tỵ hả? Ganh tỵ cái gì? Chẳng lẽ nó cũng muốn làm một thằng ngu trước toàn trường sao chứ?”

Hermione kiên nhẫn giải thích:

“Như vậy, Harry à, Bồ là người luôn luôn thu hút mọi sự chú ý, bồ dư biết điều này mà.”

Harry há hốc miệng một cách tức tối, Hermione vội nói tiếp ngay:

“Mình biết đó không phải là lỗi của bồ. Mình biết bồ không đòi hỏi điều đó... nhưng mà... Ừ... bồ biết đó, ở nhà Ron đã có cả đồng anh trai để ganh đua rồi, bồ là người bạn thân nhất của nó, mà bồ thì lại quá ư nổi tiếng... Nó cứ bị ra rìa mỗi khi người ta ngó thấy bồ, và nó ráng chịu đựng, nó chẳng bao giờ nói ra, nhưng mà mình biết, thêm vụ này nữa thì đúng là thêm một giọt nước làm tràn ly...”

Harry cay đắng nói:

“Hay à! Thiệt là hay! Bồ nói với nó giùm mình là mình sẵn sàng đổi vai với nó bất cứ khi nào nó muốn. Nói với nó giùm mình là nó cứ là mình thử coi... Mình đi bất cứ nơi đâu là người ta cứ trở mặt trăng tráo nhìn cái trán của mình...”

Hermione nói dứt khoát:

“Mình không nói với Ron cái gì hết. Bồ tự mà nói với nó. Đó là cách duy nhất để làm cho ra lẽ chuyện này.”

“Mình sẽ không thềm chạy lăng xăng theo nó để tìm cách làm cho nó đừng trẻ con nữa!”

Harry la to đến nỗi mấy con cú đang đậu trên một cái cây gần đó phát hoảng mà bay vù lên.

“Có lẽ để đến khi nào mình gãy cổ hay... thì nó mới tin là mình đâu có vui thù chút nào cái trò tranh danh đoạt vị ấy...”

Hermione lặng lẽ nói:

“Chuyện này không đùa được. Chẳng phải chuyện đùa chút nào đâu, Harry à.”

Trông cô bé cực kỳ lo lắng:

“Harry, mình đang nghĩ... Bồ có biết tại mình sẽ phải làm gì không? Ngay bây giờ, ngay khi tại mình trở lại tòa lâu đài nè?”

“Biết, cho Ron một trận ra trò...”

“Viết thư cho chú Sirius . Bồ phải kể cho chú ấy biết chuyện gì đã xảy ra. Chú ấy đã biểu bồ phải viết thư cho chú ấy biết mọi chuyện xảy ra ở trường Hogwarts ... Có vẻ như là chú ấy đã lường trước chuyện như vậy sẽ xảy ra. Mình có đem theo giấy da với viết lông ngỗng đây...”

Harry nhìn quanh quất xem có ai nghe lóm chuyện của tụi nó không, nhưng sân trường hoàn toàn vắng vẻ. Nó nói:

“Thôi dẹp đi. Chú ấy đã phải trở về nước chỉ vì vụ cái sẹo trên trán mình đau nhức rồi. Nếu mình kể cho chú ấy biết là có ai đó đã ghi danh cho mình tham dự cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật ... dám chùng chú ấy sẽ xông thẳng vô tòa lâu đài...”

Hermione nghiêm nghị:

“Chú Sirius muốn bồ kể cho chú ấy hay. Đằng nào chú ấy cũng sẽ biết được...”

“Làm sao mà biết được?”

Hermione nói rất nghiêm:

“Harry à, chuyện này không thể giữ yên lặng được. Cuộc thi đấu này rất nổi tiếng, mà bồ cũng nổi tiếng. Tờ Nhật báo Tiên tri mà không đăng tin gì hết về cuộc tranh đua của bồ thì mới thiệt là chuyện khiến mình ngạc nhiên... Những cuốn sách viết về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đều được dành ra một nửa để nói về bồ, bồ biết mà... và chú Sirius muốn nghe mọi chuyện do chính bồ kể, mình biết chắc là chú ấy muốn như vậy.”

Harry lưỡng miếng bánh mì nướng cuối cùng của nó xuống mặt hồ, nói:

“Thôi được, thôi được rồi. Mình sẽ viết thư cho chú Sirius .”

Cả hai đứa đứng nhìn mẩu bánh mì nướng nổi lềnh bềnh trên mặt hồ một lát trước khi một cái xúc tu to kình nhô khỏi mặt nước, đớp lấy mẩu bánh và lôi nó xuống dưới mặt nước. Sau đó hai đứa quay trở lại tòa lâu đài.

Khi trèo lên bậc thềm, Harry hỏi:

“Mình sẽ dùng con cú của ai để gửi thư cho chú Sirius đây? Chú ấy bảo mình đừng dùng con Hedwig nữa.”

“Hỏi Ron xem bồ có thể mượn...”

Harry nói thẳng thừng:

“Mình không thèm hỏi mượn Ron cái gì hết.”

Hermione nói:

“Vậy thì mượn đờ cú của trường vậy, ai cũng có thể xài cú trường mà.”

Hai đứa đi lên Trại cú. Harry đưa cho Harry một miếng giấy da, một bình mực và một cây viết lông ngỗng, rồi đi rảo quanh những hàng dài toàn nhánh cây gác cho cú đậu, ngắm nhìn

tất cả những con cú khác nhau, trong khi Harry ngồi bệt xuống, dựa lưng vô tường mà viết thư.

Chú Sirius kính mến,

Chú bảo con viết thư cho chú về những chuyện đang xảy ra ở trường Hogwarts, nên con kể cho chú biết chuyện này. Con không biết chú có nghe nói không, nhưng mà cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ diễn ra ở trường con trong năm nay và tối hôm thứ bảy rồi con đã bị chọn làm quán quân thứ tư. Con không biết ai đã bỏ tên con vô chiếc Cốc Lửa, bởi vì con không có đăng ký dự thi. Một quán quân khác nữa của trường Hogwarts là Cerdic Diggory của nhà Hufflepuff ...

Harry ngừng viết ở chỗ này, ngẫm nghĩ. Nó tha thiết muốn bộc bạch gì đó về sức nặng lớn lao của nỗi lo sợ đã đè nặng xuống ngực nó từ tối hôm qua, nhưng nó không nghĩ ra được cách nào để chuyển tải được điều đó thành lời lẽ, cho nên cuối cùng nó chỉ nhúng đầu viết vô bình mực và viết:

Hy vọng chú khỏe, và cả Buckbeak nữa.

HARRY

Nó đứng lên, phui rơm bám trên áo nó, nói với Hermione :

“Xong rồi.”

Lúc này con Hedwig vỗ cánh bay xuống đậu lên vai Harry và chìa một chân của nó ra. Harry ngoác miệng để tìm con cú của trường, nói với Hedwig :

“Tao không thể nhờ mày đưa bức thư này. Tao phải xài cú trường...”

Hedwig rúc lên một tiếng chói lói và bay vù đi, đột ngột đến nỗi móng vuốt của nó bấu lủng vai Harry . Nó quay lưng lại Harry và không thèm ngoảnh lại lấy một lần trong suốt thời gian Harry buộc lá thư vào chân một con cú trường bụi chẳng. Khi con cú trường bay đi rồi, Harry đến gần để vỗ về con Hedwig, nhưng nó chiêm chiếp cái mỏ một cách giận dữ rồi lao vút lên đậu trên một thanh xà ngang xa ngoài tầm tay của Harry .

Harry cũng tức giận:

“Hết Ron rồi đến mày! Mà đây có phải là lỗi của mình đâu!”

Nếu Harry tưởng những vấn đề đó sẽ khá hơn một khi người ta đã quen với ý nghĩ nó là một quán quân, thì chỉ hôm sau là nó thấy ngay nó đã lầm như thế nào. Một khi quay trở về với lớp học thì nó không thể nào cứ tránh gặp mặt những học sinh khác trong trường được nữa. Và rõ ràng là học sinh cả trường, cũng như học sinh của nhà Gryffindor, đều nghĩ là Harry đã tự mình ghi danh cho cuộc thi đấu. Tuy nhiên, không giống như học sinh nhà Gryffindor, học sinh các nhà khác không có vẻ khoái lắm.

Bọn Hufflepuff vốn xưa nay vẫn thường hòa thuận với nhà Gryffindor, bây giờ lại trở mặt lạnh lùng với cả đám. Chỉ cần một buổi học chung môn Dược thảo là đủ để biểu lộ thái độ. Rõ ràng là đám nhà Hufflepuff cảm thấy Harry đã cướp vinh quang của quán quân của họ. Cái cảm giác đó càng thêm trầm trọng, có lẽ, do một thực tế là nhà Hufflepuff ít khi nào có

được vinh quang gì, và Cerdic là một trong rất ít học sinh có thể đem lại cho học sinh nhà Hufflepuff chút vinh quang gì đó – anh là người đã từng đánh bại nhà Gryffindor một lần trong một trận Quidditch . Ernie Macmillan và Justin Finch-Fletchley, hai đứa của nhà Hufflepuff, bình thường vẫn thân thiện với Harry, vậy mà trong suốt buổi học chung tụi nó không hề nói với Harry tới một lời, dù rằng tụi nó cùng làm chung báo cáo về củ Nảy Tung trên cùng một cái mâm, và mặc dù tụi nó cùng bật cười, hơi kém thoải mái một tí, khi một củ Nảy tung văng vẹo thể nào đó mà vuột khỏi tay Harry, văng bộp vô mặt nó.

Ron cũng chẳng thèm nói chuyện với Harry . Hermione ngồi giữa hai đứa nó, ra sức gọi chuyện, nhưng dù tụi nó đều trả lời cô bé một cách bình thường, đứa nào cũng cố tránh nhìn vào mặt đứa kia. Harry nghĩ ngay cả giáo sư Sprout cũng dường như xa cách nó... nhưng mà thôi, bà là giáo sư chủ nhiệm nhà Hufflepuff mà. Harry cũng mong được gặp lại lão Hagrid trong hoàn cảnh thông thường mọi khi, nhưng khốn nỗi, đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì lại gặp đám Slytherin học chung. Coi như đây là lần đầu Harry giáp mặt với đám đó kể từ khi nó trở thành quán quân.

Y như rằng, Malfoy đến căn chòi của lão Hagrid với cái mặt kênh kiệu khinh khỉnh quen thuộc của nó. Ngay khi Malfoy đi tới vừa tầm để tiếng nói của nó vang được tới tai Harry, nó bảo Crabbe và Goyle :

“Ê, coi kìa, tụi bây! Thằng quán quân kìa! Tụi bây muốn sách có chữ ký không? Đi xin chữ ký ngay bây giờ đi, bởi vì tao e là nó sẽ không sống được bao lâu đâu à nghen... Một nửa tụi quán quân Tam pháp thuật từng chết nghèo... Ê, Potter, mày nhắm mày sẽ sống được bao lâu hả? Tao cá là chừng mười phút sau khi cuộc thi đấu bắt đầu...”

Crabbe và Goyle cười lên hô hố, giọng nịnh bợ, nhưng Malfoy phải tạm ngừng ở đó, bởi vì lão Hagrid đã xuất hiện từ phía sau căn chòi của lão, đang cố giữ thăng bằng một đồng thùng gỗ thừa cao như tháp lắc lư chệch choạng, mỗi thùng chứa một con Quái Tôm Đuôi Nổ . Cả lớp học kinh hoàng nghe lão Hagrid giải thích rằng cái lý do khiến cho mấy con quái tôm giết lẫn nhau là sự thừa mứa năng lượng bị dồn nén, cho nên cách giải quyết vấn đề là mỗi một học sinh sẽ gắn một cái dây xích cổ vào một con quái tôm và dắt nó đi dạo một lát. Toàn bộ cái chương trình này chỉ có một điểm hay duy nhất là làm cho Malfoy hoàn toàn chết khiếp.

Malfoy trừng mắt ngó vô một trong mấy cái thùng gỗ thừa, lập lại với sự kinh tởm:

“Dắt cái đồ này đi dạo hả? Mà chính xác là buộc dây vô chỗ nào chứ, cái nọc, cái đuôi tòi loe, hay cái vòi hút?”

Lão Hagrid giải thích:

“Buộc quanh khúc giữa. Ờ... các trò sẽ cần đeo găng tay da rồng sống, chỉ để phòng xa thôi. Harry, con lại đây giúp ta trị cái con to xác này...”

Nhưng mà ý đồ thực sự của lão Hagrid là nói chuyện riêng với Harry, không cho cả lớp nghe. Đợi đến khi mọi người đã cột dây và dắt lũ quái tôm đi rồi, lão mới quay lại nói với Harry một cách rất ư nghiêm trọng:

“Vậy là con thi hả, Harry ? Cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật . Quán quân của trường.”

Harry chữa lại:

“Chỉ là một trong những quán quân của trường thôi.”

Đôi mắt đen tuyền ti hí của lão Hagrid dưới cặp chân mày rậm rì tỏ ra lo lắng:

“Con không biết ai đã ghi danh cho con hả, Harry?”

Harry cố gắng che giấu một cách khó khăn lòng biết ơn trào dâng trong nó khi nghe mấy lời đó của lão Hagrid :

“Vậy là bác tin con không làm chuyện đó phải không bác?”

Lão Hagrid càu nhàu:

“Đương nhiên là bác tin. Con nói con không làm thì bác tin con không làm. Và cụ Dumbledore tin con, thế là đủ.”

Harry cay đắng nói:

“Ước chi con biết ai đã làm chuyện đó?”

Cả hai bác cháu cùng nhìn ra ngoài sân cỏ; lớp học bây giờ tăn mạn rải rác, và đứa học trò nào cũng đang khốn đốn vất vả với mấy con quái tôm. Lũ quái tôm bây giờ dài gần một thước và cực kỳ mạnh. Chúng không còn trạng thái không màu và không vỏ bọc nữa, mà đã khoác lên một loại áo giáp dày, sáng bóng, màu xám nhạt. Trông chúng giống như một loài tạp lai giữa bò cạp khổng lồ và cua dài ngoằng, nhưng vẫn chưa thấy đầu và mắt chúng ở đâu cả. Lũ quái tôm đã trở nên khỏe mạnh vô cùng và chế ngự được chúng cũng vô cùng khó.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Coi bộ chúng khoái chí dữ à.”

Harry độ chừng lão Hagrid đang nói về lũ quái tôm, bởi vì đám bạn cùng lớp của nó chắc chắn là chẳng có vẻ khoái tí nào. Thỉnh thoảng, một tiếng nổ bùng dễ sợ vang lên, ấy là một trong mấy cái đuôi của lũ quái tôm phát nổ, khiến nó phóng vọt tới trước mấy thước, kéo theo ít nhất một người ngã sấp lê lết, vất vả gượng đứng lên.

Bỗng nhiên lão Hagrid thở dài, quay lại nhìn Harry với vẻ lo lắng lộ rõ trên nét mặt.

“À, bác không biết, Harry à. Quán quân trường... mọi chuyện xảy ra dường như đều nhằm vào con phải không Harry?”

Harry không đáp. Ừ, mọi chuyện dường như đều xảy ra là vì nó... Điều đó cũng gần giống như điều Hermione đã nói khi hai đứa đi dạo quanh hồ, và đó là lý do mà, theo Hermione, khiến Ron không thêm nói chuyện với nó nữa.

Những ngày tiếp theo là những ngày tồi tệ nhất của Harry ở trường Hogwarts . Nó gần như gặp lại cảm giác tồi tệ nhất mà nó đã trải qua hồi năm thứ hai khi phần lớn học sinh trong trường nghi ngờ nó là thủ phạm đã tấn công những học sinh khác. Nhưng hồi đó Ron còn ở bên phe nó. Nó nghĩ nếu mà nó có được Ron hậu thuẫn như một người bạn thì nó có

thể đương đầu với thái độ thù nghịch của cả trường, nhưng nếu như Ron không thích thì nó chẳng thèm tìm cách thuyết phục Ron nói chuyện với nó. Đẳng nào thì nó cũng cô độc, giữa toàn những ghét bỏ đổ xuống nó từ mọi phía.

Harry có thể hiểu được thái độ của nhà Hufflepuff, mặc dù nó chẳng thích chút nào, nhưng tại nó có quán quân của tại nó để ủng hộ. Nó cũng chẳng trông mong gì bọn Slytherin bớt xúc phạm nó một cách ít hằn học hơn. Đối với đám Slytherin thì từ hồi nào giờ Harry đã chẳng được ưa thích gì, bởi vì Harry luôn giúp nhà Gryffindor đánh bại nhà Slytherin, cả trong môn bóng Quidditch lẫn chức Vô địch liên nhà. Nhưng Harry hy vọng là đám học sinh nhà Ravenclaw có thể nhiệt tình ủng hộ nó như ủng hộ Cerdic. Tuy nhiên, nó lắm. Hầu hết đám Ravenclaw dường như nghĩ rằng nó đã quá háo danh, đã mưu cầu cho mình thêm một chút tiếng tăm bằng cách bịp cái cốc chấp nhận tên của nó.

Lại một sự thật là Cerdic trông giống một nhà quán quân hơn Harry rất nhiều. Với vẻ đẹp trai quá cỡ, mũi thẳng, tóc đen, mắt xám, thật là khó nói giữa Cerdic và Viktor Krum ai là người được ngưỡng mộ hơn trong những ngày này. Thực sự là Harry đã nhìn thấy chính những cô nàng năm thứ sáu từng háo hức xin chữ ký của Viktor Krum giờ đây vây lấy Cerdic vào một buổi ăn trưa để nài nỉ anh ký tên lên cái cặp đi học của họ.

Lại nhằm lúc không có âm hao gì của chú Sirius mà con Hedwig cứ lẩn tránh không chịu đến gần Harry, giáo sư Trelawney lại càng tiên đoán với sự chắc chắn hơn bình thường về cái chết của Harry, và trong lớp học của giáo sư Flitwick thì Harry thực hành bài Bùa Triệu tập dở đến nỗi nó bị cho thêm bài tập về nhà làm – Nó là đứa duy nhất bị lãnh bài làm thêm, không kể Neville.

Khi ra khỏi lớp học của giáo sư, Hermione cam đoan với Harry một lần nữa:

“Thực ra không đến nỗi khó như vậy đâu Harry.”

Suốt buổi học, Hermione đã làm cho các vật thể khắp phòng bay vù vù đến bên cô bé, như thể cô nàng là một loại nam châm kỳ bí thu hút nào là đồ lau bàn, giỏ đựng rác, và ống kính mặt trăng.

“Chẳng qua bồ không tập trung đúng mức đó thôi...”

“Không biết tại sao lại như vậy...”

Harry nói bằng giọng ủ ê khi Cerdic Diggory đi ngang qua nó, được một đám đông con gái cười đùa nhí nhảnh vây quanh, và cả đám đó ngó Harry như thể nó là một con Quái Tôm Đuôi Nổ bự to.

“Nhưng mà... đâu có sao, hả? Trưa nay có hai tiết Độc dược nữa...”

Hai tiết Độc dược luôn luôn là việc hãi hùng đối với Harry, nhưng dạo này thì cái lớp học hãi hùng đó không khi nào thiếu trò tra tấn. Bị nhốt trong một căn hầm trong một tiếng rưỡi đồng hồ với thầy Snape và đám học sinh nhà Slytherin mới là nỗi khổ lớn nhất của Harry. Tất cả đám học sinh nhà Slytherin hình như đều nhất quyết chơi Harry sát ván luôn về cái tội dám trở thành quán quân của trường. Nó đã gồng mình qua được một ngày thứ sáu cũng đáng công, với Hermione ngồi bên cạnh thì thầm ngâm nga hoài cái điệp khúc: “Kệ tại nó, kệ tại nó, kệ tại nó, kệ tại nó...”

Hôm nay cũng không có triển vọng gì khá hơn. Khi Harry và Hermione đến lớp học của thầy Snape dưới tầng hầm sau bữa ăn trưa, tụi nó nhận thấy đám nhà Slytherin đang đứng đợi bên ngoài lớp học, đứa nào đứa nấy đeo một phù hiệu to tướng trước áo chùng của mình. Ban đầu Harry thoáng ngơ ngác, tưởng tụi nó đeo phù hiệu H.V.Đ.C.Q.L.G.T. – Nhưng rồi Harry nhận thấy tất cả những phù hiệu đó đều có nội dung giống nhau : những chữ đó phát sáng lên rực rỡ trong ánh sáng mờ mờ của hành lang dưới tầng hầm: ỦNG HỘ CEDRIC DIGGORY QUẢN QUÂN THỰC SỰ CỦA HOGWARTS

Malfoy nói to khi thấy Harry xuất hiện:

“Khoái mấy cái phù hiệu này không Potter? Mà không chỉ có vậy thôi đâu – coi đây!”

Malfoy ấn cái phù hiệu vô ngực nó, dòng chữ trên phù hiệu liền biến mất, và một dòng chữ mới hiện lên thay thế, màu xanh lá cây” POTTER THÚI HOẮC

Cả đám Slytherin rú lên cười. Mỗi đứa đều ấn vô phù hiệu của mình, chẳng mấy chốc những chữ POTTER THÚI HOẮC sáng lên rực rỡ chung quanh Harry . Nó cảm thấy cổ và mặt nóng bừng lên.

“Ôi, rất là khôi hài!”

Hermione mĩa mai nói với Pansy Parkinson và nguyên đám con gái nhà Slytherin đang cười to hơn hết thảy:

“Thiệt là hóm hỉnh à!”

Ron đang đứng dựa lưng vào tường cùng với Dean và Seamus . Nó chẳng cười được tí nào cả, nhưng nó cũng chẳng thèm bênh Harry .

Malfoy chìa cái phù hiệu ra cho Hermione :

“Muốn có một cái không Hermione ? Tao có cả mớ. Nhưng đừng đụng vào tay tao nha. Tao mới rửa tay xong nên không muốn một đứa Máu bùn làm nó nhơ nhớp, hiểu không?”

Một phần cơn giận âm ỉ suốt mấy ngày nay bây giờ phá tan cái đập chẵn trong lồng ngực Harry, òa vỡ. Harry rút cây đũa phép của mình ra trước khi nó kịp suy nghĩ là nó đang làm gì. Mọi người chung quanh Harry và Malfoy vội nháo nhào chạy tản ra, lùi xuống hành lang, Hermione kêu lên đầy cảnh cáo:

“Harry !”

Malfoy cũng rút cây đũa phép của nó ra, lạnh lùng nói:

“Vậy thì, chơi luôn đi, Potter. Bây giờ thì chẳng có thầy Moody ở đây để mà ngó chừng mày đâu... Cứ làm đi, nếu mày có gan...”

Trong tích tắc, hai đứa nhìn vào mắt nhau, và rồi cả hai hành động, chính xác cùng một lúc. Harry hét:

“Furnunculus!” (có nghĩa là: “Diệt sơn phún hỏa!”)

Malfoy gào:

“Densaugeo!” (Có nghĩa là: “Răng mọc dài ra!”)

Những tia sáng bắn vọt ra từ các đầu đũa phép, choảng nhau giữa thanh không và nẩy bật ra theo góc nhọn – phép của Harry trúng vô mặt của Goyle, còn phép của Malfoy thì trúng ngay Hermione. Goyle rống lên thảm thiết, giờ tay bịt cái mũi đang mọc lên một cái nhọt xấu xí càng lúc càng phình lớn. Hermione thì bụm chặt cái miệng, vừa khóc thút thít vừa rên rỉ trong kinh hoảng.

Ron vội vã lao tới để xem cô bé bị làm sao:

“Hermione!”

Harry quay lại thấy Ron đang kéo tay Hermione ra khỏi mặt cô bé. Cảnh tượng thật là chẳng đẹp đẻ chút nào. Hai răng cửa của Hermione, vốn đã lớn hơn răng thường rồi, bây giờ lại lớn thêm ra với một tốc độ kinh dị; khiến cô bé càng lúc càng giống một con hải ly với răng cở dài quá môi dưới, quặp xuống cằm. Cô bé nhận thức được điều đó, òa khóc trong nỗi hãi hùng.

“Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Một giọng nói nhẹ nhàng một cách chết người vang lên. Thầy Snape đến. Cả đám Slytherin xúm lại giải thích phân trần với thầy của chúng. Thầy Snape điểm một ngón tay dài màu vàng ịch vào mặt Malfoy, bảo:

“Giải thích xem!”

“Thưa thầy, Potter tấn công con...”

Harry la lớn:

“Tụi con tấn công nhau cùng một lúc!”

“... và nó đánh phép trúng Goyle, thầy coi nè...”

Thầy Snape xem xét Goyle. Gương mặt nó bây giờ giống như hình minh họa cho một cuốn sách về năm độc. Thầy Snape bình tĩnh nói:

“Goyle, trò hãy đi tới bệnh thất.”

Ron la lớn:

“Malfoy đánh phép trúng Hermione, coi nè!”

Nó đẩy Hermione tới trước mặt thầy Snape để ông thấy răng cở của cô bé. Hermione lại đang cố hết sức giấu mặt mình trong hai bàn tay, nhưng cũng khó mà giấu được hai cái răng cửa đã dài tới cổ áo cô bé rồi. Pansy Parkinson và mấy đứa con gái khác của nhà Slytherin cúi gập người vì nén tiếng cười khúc khích, chỉ chỗ Hermione từ đằng sau lưng thầy Snape. Thầy Snape lạnh lùng nhìn Hermione rồi nói:

“Ta không thấy có gì khác cả.”

Hermione thốt lên một tiếng kêu đau khổ; nước mắt ràn rụa, cô bé quay gót bỏ chạy, chạy miết lên hành lang rồi mất dạng. Cả Harry lẫn Ron cùng thét vào mặt thầy Snape, có lẽ cùng

một lúc. May mà tiếng hét của hai đứa nó vang vọng lại quá to trong hành lang bằng đá, nghe đinh tai nhức óc, mà không rõ lời lẽ gì. Trong cái âm thanh hỗn độn đó, thầy khó mà nghe rõ những biệt danh tụi nó gọi thầy. Tuy nhiên thầy Snape cũng hiểu được đại ý. Bằng giọng mềm mại như lụa, thầy Snape nói:

“Để xem. Trừ nhà Gryffindor năm mươi điểm. Cấm túc Harry và Ron. Bây giờ vô lớp đi, nếu không thì sẽ có thêm một tuần lễ cấm túc nữa.”

Hai tai của Harry lùng bùng. Sự bất công này làm cho nó cũng muốn nguyên thầy Snape tan thành ngàn mảnh vụn lầy nhầy. Nó đi ngang qua mặt thầy Snape, bước cùng với Ron trở vô căn hầm, quăng mạng cặp táp của nó xuống mặt bàn. Ron cũng giận đến run cả người lên. Trong một lúc Harry tưởng như mọi chuyện giữa nó và Ron đã trở lại bình thường như trước, nhưng rồi Ron lại quay đi, ngồi xuống bên cạnh Dean và Seamus, bỏ mặc Harry ngồi một mình. Ở đầu căn hầm, Malfoy xoay lưng về phía thầy Snape, rồi ấn lên cái phù hiệu trên áo nó, cười ngạo mạn, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC nhá lên một lần nữa trong khắp phòng.

Khi bài học bắt đầu, Harry ngồi nhìn thầy Snape trừng trừng, tưởng tượng ra những chuyện khủng khiếp sẽ xảy đến cho ông... giá như mà nó biết cách thực hiện lời Bùa Tra tấn... nó sẽ làm cho thầy Snape đẹp lếp như con nhện nhện kia, cà giựt và quần quai...

Thầy Snape nhìn quanh lớp học, đôi mắt đen lạnh lùng của thầy nhấp nháy một cách khó ưa, thầy hô:

“Thuốc giải độc! Tất cả các trò phải chuẩn bị công thức ngay bây giờ. Tôi muốn các trò bào chế thuốc giải độc một cách cẩn thận, và rồi chúng ta sẽ chọn người nào đó để thực nghiệm...”

Ánh mắt thầy Snape gặp ánh mắt Harry, và Harry biết là điều gì sắp xảy ra, thầy Snape sẽ đầu độc nó cho mà coi. Harry tưởng tượng ra cảnh nó bùng cái vạc của nó chạy lên trước lớp, và đổ xuống cái đầu bóng nhẫy của thầy Snape...

Vừa lúc đó có tiếng gõ lên cánh cửa của căn hầm, và cánh cửa phòng học mở bung ra. Người mở cửa chính là Colin Creevey. Nó bước vô phòng, mặt mày rạng rỡ tươi cười với Harry, rồi đi tới bàn giáo viên ở trước lớp. Thầy Snape hỏi cộc lốc:

“Chuyện gì?”

“Thưa thầy, xin thầy vui lòng cho con đưa anh Harry đi lên lầu.”

Thầy Snape trừng mắt nhìn qua cái mũi khoằm của thầy, ngó Colin chăm chăm, làm nụ cười của thằng nhỏ héo đi trên gương mặt háo hức của nó. Thầy Snape lạnh lùng nói:

“Trò Potter còn phải học một tiết Độc dược nữa. Khi nào học xong thì trò đó mới có thể đi lên lầu.”

Colin đỏ hồng lên:

“Thưa thầy... thưa thầy, ông Bagman muốn gặp anh ấy. Tất cả các quán quân đều phải đi, con thấy hình như họ muốn chụp hình...”

Harry sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì nó có thể bùm kịp miệng Colin cho thằng nhỏ đừng nói ra mấy tiếng cuối cùng. Nó tình cờ liếc nhìn Ron, nhưng Ron vẫn kiên quyết ngó lên trần nhà. Thầy Snape nói:

“Thôi được, thôi được, Potter, trò để đồ đạc tại chỗ, tôi muốn lát nữa trò trở lại đây để chúng ta thực nghiệm món thuốc giải độc.”

Colin lại kêu lên the thé:

“Thưa thầy... Anh ấy phải đem theo hết đồ đạc của anh, tất cả các quán quân...”

Thầy Snape nói:

“Được rồi! Potter, dọn dẹp đồ đạc của trò và đi cho khuất mắt tôi!”

Harry lảng cái cặp của nó qua vai, đứng dậy, đi về phía cửa. Khi nó đi qua dãy bàn của bọn Slytherin, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC lại nhá lên khắp mọi hướng chung quanh nó.

Ngay khi Harry vừa đóng cánh cửa căn hầm sau lưng, Colin bắt đầu nói:

“Thiệt là kỳ diệu, anh Harry há? Dù cho đương nhiên là vậy đi nữa, phải không anh? Chuyện anh là quán quân đó, anh thấy ngạc nhiên không?”

Hai đứa cùng bước về phía cầu thang để lên tiền sảnh, Harry nói:

“Ừ, ngạc nhiên thiệt. Họ muốn chụp hình để làm gì hả Colin?”

“Em đoán là để đăng Nhật báo Tiên tri.”

Giọng Harry chán ngắt:

“Hay à. Đúng là cái mình cần. Làm cho thiên hạ biết đến mình nhiều hơn nữa.”

Khi hai đứa đi tới đúng phòng, Colin nói:

“Chúc anh may mắn!”

Harry gõ cửa và đi vào phòng. Căn phòng ấy là một lớp học tương đối nhỏ, hầu hết các bàn ghế đều đã được dọn về cuối phòng, chừa một khoảng không gian khá rộng ở giữa, tuy nhiên trước tấm bảng có ba cái bàn xếp nối tiếp nhau và được phủ một tấm vải nhung dài. Đằng sau cái bàn dài phủ vải nhung đó có đặt sẵn năm cái ghế, và ông Ludo Bagman ngồi trên một trong năm cái ghế đó. Ông Bagman đang nói chuyện với một bà phù thủy mà Harry chưa từng gặp trước đây. Bà phù thủy này mặc một cái áo đầm đỏ tươi.

Ở góc phòng, Viktor Krum đang đứng, mặt mày chau bầu như mọi khi và không nói chuyện với ai hết. Cerdic và Fleur thì đang chuyện trò. Trông Fleur có vẻ vui tươi hơn rất nhiều so với lần trước Harry gặp. Cô nàng cứ hất đầu ra sau để cho mái tóc dài óng bạc ngời lên trong ánh sáng. Một ông bụng phệ cầm một cái máy chụp hình bự chẳng màu đen ngòm đang liếc nhìn Fleur qua khe mắt, cái máy chụp hình trong tay ông nhẹ nhõm bốc khói.

Ông Bagman chợt nhìn thấy Harry. Ông vội vàng đứng dậy và đi nhanh tới trước.

“A, đây rồi, quán quân thứ tư! Vô đây, Harry, vô đây... chẳng có gì phải lo âu cả, chỉ là lễ Cân Đũa Phép mà thôi, các giám khảo khác cũng sẽ đến trong chốc lát nữa thôi...”

Harry lo lắng lặp lại:

“Cân đũa phép hả?”

Ông Bagman nói:

“Chúng ta phải kiểm tra đũa phép của các quán quân có đầy đủ chức năng không, chẳng có vấn đề gì ghê gớm hết, con biết đó, đũa phép là công cụ quan trọng nhất để các con thực hiện những bài thi sắp tới. Hiện giờ các chuyên gia đang ở trên lầu với cụ Dumbledore . Và rồi sau đó sẽ chụp vài tấm hình.”

Ông Bagman giơ tay về phía bà phù thủy mặc áo đỏ, nói thêm:

“Đây là cô Rita Skeeter . Cô ấy đang viết một cột báo nhỏ về cuộc thi đấu cho tờ Nhật báo Tiên tri ...”

Cô Rita nhìn Harry, nói chữa lại:

“Không hẳn là nhỏ đâu, ông Ludo à.”

Mái tóc cô Rita được uốn chải công phu và những lọn tóc quăn cứng đờ một cách lạ lùng, thiết là tương phản kỳ cục với bộ mặt bành bạnh xương hàm của cô ta. Cô đeo mắt kiếng cần ngọc, nhưng ngón tay múp míp của cô quắp chặt cái ví xách tay bằng da cá sấu. Đầu những ngón tay đó là những cái móng dài ba phân, sơn đỏ chót.

Cô Rita vẫn nhìn Harry chằm chằm nhưng lại nói với ông Bagman :

“Tôi không biết tôi có được phép nói đôi lời với Harry Potter trước khi chúng ta bắt đầu không ạ? Ông biết đó, đây là quán quân nhỏ tuổi nhất... Thêm một chút màu sắc cho bài báo ấy mà...”

Ông Bagman kêu lên:

“Đương nhiên! Cứ làm... nếu Harry không phản đối.”

Harry ấp úng:

“Ơ...”

Cô Rita Skeeter nói ngay:

“Dễ thương làm sao!”

Mấy ngón tay đầy móng nhọn đỏ chót của cô túm ngay lấy cánh tay Harry bằng một cái nắm mạnh mẽ lạ lùng, và cô kéo nó ra khỏi phòng, mở một cánh cửa vào một phòng khác. Cô nói:

“Chúng ta đừng ở trong căn phòng ồn ào đó. Để coi... À, được, chỗ này coi bộ thân mật hay ho đây.”

Đó là một căn phòng để chối. Harry trở mắt ngó cô nhà báo. Cô ta lại nói:

“Vô đây, cưng... được lắm... thiệt là dễ thương!”

Cô ta tự an tọa một cách bấp bênh trên một cái xó úp ngược, và ấn Harry ngồi xuống cái thùng giấy, rồi cô đóng cửa phòng lại, khiến cho hai người chìm lìm trong bóng tối hù hù.

“Bây giờ để xem...”

Cô mở cái ví xách tay bằng da cá sấu của cô, lấy ra một nắm đèn cầy. Cô dùng cây đũa phép vẩy một cái để thắp chúng lên rồi thả chúng lơ lửng trong không trung một cách huyền bí, để cô và Harry có thể nhìn thấy cái mà họ làm.

“Em không ngại chứ, Harry, nếu chị dùng một viết lông ngỗng tốc ký? Như vậy thì chị sẽ rảnh mà trò chuyện với em một cách bình thường...”

Harry hỏi lại:

“Một cái gì ạ?”

Nụ cười của cô Rita Skeeter nở rộng. Harry đếm được ba cái răng vàng trong miệng cô. Cô lại vói tay lấy từ trong cái túi xách bằng da cá sấu ra một cây viết lông ngỗng màu xanh biếc và một cuộn giấy da. Cô trải cuộn giấy da trên cái Dọn dẹp Tạp nham Nhiệm màu Đa mục đích của bà Skower đặt giữa Harry và cô. Cô ngậm đầu cây viết lông ngỗng và mút với vẻ hứng thú rõ rệt, rồi đặt nó đứng thẳng trên tờ giấy da. Cây viết lông ngỗng giữ thẳng bằng trên đầu ngòi viết, hơi run run.

“Thử... tên tôi là Rita Skeeter, phóng viên Nhật báo Tiên tri.”

Harry ngó ngay xuống cây viết lông ngỗng. Ngay đúng lúc cô Rita vừa nói, cây viết xanh lập tức bắt đầu ghi chép, ngòi viết chạy băng băng qua trang giấy:

Nàng Rita Skeeter tóc vàng óng ả hết sức quyến rũ, bốn mươi ba tuổi, ngòi viết nghiêm khắc của cô đã châm chích không thương tiếc những tên tuổi bố lão...

“Thiệt là dễ thương!”

Cô Rita nói một lần nữa, nhưng cô xé miếng giấy da, vo thành một cục, và quăng nó vô trong cái túi xách của cô. Bây giờ cô chồm tới trước nói với Harry :

“Thế này... điều gì khiến cho em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật hả Harry ?”

“Ờ...”

Harry lại ngập ngừng, nó bị cây viết lông ngỗng tốc ký làm xao lãng tâm trí rất nhiều. Mặc dù nó không nói gì, nhưng cây viết cứ chạy xoèn xoẹt trên tờ giấy da, và khi tỉnh táo lại, Harry có thể đọc thấy dòng chữ:

Một cái thẹo xấu xí, vết tích của tai nạn pháp thuật trong quá khứ, ngoài điều đó ra là gương mặt duyên dáng của Harry Potter với đôi mắt...

Cô Rita Skeeter dứt khoát bảo:

“Đừng để ý cây viết, Harry à.”

Harry bắt đầu nhìn ngược lên nhìn gương mặt cô Rita. Cô lặp lại câu hỏi:

“Bây giờ nói đi... Tại sao em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật?”

Harry nói:

“Em không biết. Em không biết tại sao tên của em lại lọt vô cái Cốc lửa. Em không hề bỏ tên mình vô đó.”

Cô Rita Skeeter nhướn một chân mày kẻ chỉ lên:

“Thế này, Harry à, không cần phải sợ gặp rắc rối đâu. CHÚNG TÔI ĐỀU BIẾT ĐÚNG RA LÀ EM KHÔNG NÊN THAM GIA THI ĐẤU GÌ HẾT. NHƯNG MÀ ĐỪNG LO LẮNG GÌ CHUYỆN ĐÓ. ĐỘC GIẢ CHÚNG TA SẼ THÍCH MỘT KẺ NỔI LOẠN NHƯ EM.”

Harry lặp lại:

“Nhưng mà em đâu có ghi danh tham dự. Em không biết ai là người...”

Cô Rita Skeeter hỏi tới:

“Em cảm thấy thế nào về nhiệm vụ sắp tới? Hồi hộp? Lo âu?”

Gan ruột Harry cồn lên một cách khó chịu khi nó đáp:

“Em thiệt tình chưa nghĩ tới... dạ... em chắc cũng có lo âu.”

Cô Rita nhanh nhẩu hỏi tới nữa:

“Trong quá khứ, các quán quân thường bị chết, đúng không? Vậy em có nghĩ về điều đó chưa?”

Harry nói:

“Dạ... người ta nói năm nay cuộc thi sẽ an toàn hơn nhiều...”

Cây viết lông ngỗng vẫn chạy một cách tài tình ngang qua cuộc giấy da nằm giữa hai người, cứ chạy tới rồi chạy lui, hư trượt pa-te vậy:

Cô Rita nhìn tận mặt Harry, quan sát kỹ:

“Dĩ nhiên là trước đây em đã từng đối diện với cái chết rồi, phải không? Điều đó em cho là ảnh hưởng đến em như thế nào?”

Harry lại ấp úng:

“Ơ...”

“Em có nghĩ là chấn thương tâm lý trong quá khứ của em có thể giúp em tha thiết chứng minh bản thân mình không? Để xứng đáng với tên tuổi của em? EM CÓ NGHĨ LÀ CÓ THỂ EM BỊ THÔI THỨC GHI DANH VÀO CUỘC THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT LÀ BỞI VÌ...”

Harry bắt đầu đổi quạu:

“Em không hề ghi danh.”

Cô Rita vẫn nói, bỏ qua phản ứng của Harry :

“Em có thể nhớ chút gì về bố mẹ em không?”

Harry nói:

“Không.”

“Em nghĩ xem ba má em sẽ nghĩ thế nào nếu họ biết là em tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật ? Tự hào? Lo lắng? Tức giận?”

Bây giờ thì Harry thực sự cảm thấy khó chịu quá. Làm thế nào mà nó có thể biết được ba má nó cảm thấy thế nào nếu như họ còn sống? Nó có thể cảm thấy cô Rita Skeeter đang quan sát nó rất chăm chú. Nó cau mày, tránh cái nhìn của cô Rita, ngó xuống những dòng chữ mà cô viết lông ngỗng tự động ghi trên tấm giấy da:

Nước mắt trào ra từ đôi mắt xanh thẳm thốt khi câu chuyện của chúng tôi đề cập đến cha mẹ của Harry Potter, những người mà cậu bé không hề nhớ gì cả...

Harry nói to:

“EM ĐẤU CÓ trào nước mắt!”

Nhưng trước khi cô Rita nói thêm điều gì thì cánh cửa của gian phòng xép để chối được mở ra. Harry nhìn, mắt hấp háy làm quen với ánh sáng rực rỡ. Cụ Dumbledore đang đứng ở cửa, cúi nhìn xuống cả hai người ngồi ép lép trong căn phòng xép.

Cô Rita kêu lên, niềm vui lộ rõ trên mặt:

“Cụ Dumbledore !”

Nhưng Harry, nhận thấy cô viết tự động tốc ký của cô và cuộc giấy da bỗng nhiên biến mất trên cái hộp đồ Dọn dẹp Tạp nham Màu nhiệm, và mấy ngón tay đầy móng vuốt của cô vội vã đóng ập cái miệng túi xách tay da cá sấu của cô lại. Cô đứng dậy, giơ ra một bàn tay to bè như tay đàn ông ra để bắt tay cụ Dumbledore .

“Cụ khỏe không? Tôi hy vọng cụ đã đọc được bài báo của tôi hồi mùa hè về Hội nghị Liên đoàn phù thủy Quốc tế chứ?”

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy:

“Đọc địa một cách thú vị! Tôi đặc biệt thích phần miêu tả của cô về tôi như một lão khùng bị phế thải.”

Cô Rita không tỏ vẻ bối rối chút xíu nào hết.

“Tôi chẳng qua muốn làm rõ cái ý là một số ý kiến của cụ đã hơi lỗi thời, cụ Dumbledore à, và rằng nhiều pháp sư ngoài đường...”

Cụ Dumbledore nghiêng mình chào kèm theo một nụ cười nhả nhặn và nói:

“Tôi rất sung sướng được nghe những lý giải phía sau sự thôi lố đó, cô Rita à, nhưng tôi e là chúng ta sẽ phải để sau này hãy thảo luận vấn đề đó. Buổi lễ Càn Đũa phép sắp bắt đầu, và

nếu một trong bốn nhà quán quân bị giấu biệt trong phòng xếp để chối, thì buổi lễ sẽ không bắt đầu được.”

Harry hết sức vui mừng được thoát khỏi cô Rita Skeeter . Nó vội vã quay trở lại căn phòng làm lễ Cẩn đũa phép. Các quán quân khác lúc này đã ngồi trên ghế đặt gần cửa. Harry nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Cerdic Diggory, ngược nhìn lên cái bàn dài phủ nhung, nơi đó bốn vị trong số năm vị giám khảo đã ngồi sẵn rồi, đó là giáo sư Karkaroff, bà Maxime, ông Crouch và ông Ludo Bagman . Cô Rita tự kiểm chỗ ngồi ở một góc phòng. Harry nhận thấy cô lại lôi cuộn giấy da ở trong túi xách của cô ra và trải nó lên trên đùi, rồi cô mút đầu cây viết lông ngỗng tốc ký tự động, xong một lần nữa đặt nó đứng trên tấm giấy da.

Cụ Dumbledore đứng vào vị trí của cụ ở bàn giám khảo, và nói với các quán quân:

“Tôi xin giới thiệu ông Ollivander. Ông sẽ kiểm tra đũa của các thí sinh để đảm bảo rằng những cây đũa phép ấy ở trong tình trạng tốt đẹp trước khi cuộc thi bắt đầu.”

Harry nhìn quanh, và nó giật thót người vì kinh ngạc khi thấy một pháp sư già có đôi mắt to màu xanh xám đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ. Harry đã từng gặp ông Ollivander trước đây. Ông chính là người chế tạo đũa phép, và Harry đã mua cây đũa phép của nó tại tiệm của ông cách đây ba năm ở Hẻm xéo.

Ông Ollivander bước ra khoảng trống ở giữa phòng, nói:

“Cô Delacour, xin cô vui lòng cho xem đũa của cô trước.”

Fleur Delacour lướt đến gần ông Ollivander và đưa ông cây đũa phép . Ông nói:

“Hừm...”

Ông xoay cây đũa phép giữa những ngón tay như xoay một cây gậy và đầu đũa phát ra một số tia sáng màu hồng và màu vàng kim. Rồi ông đưa nó đến gần mắt ông hơn, kiểm tra nó rất ư cẩn thận. Ông nói nhỏ:

“Phải, chín phân rưỡi... không bẻ cong được... gỗ hồng... và chứa... ái chà...”

Fleur nói:

“Một zoi tóc của một nàng tiên nữ. Một trong những zoi tóc của bà nội cháu.”

Vậy ra Fleur có máu tiên nữ trong huyết thống. Harry nghĩ thầm và ghi nhận thông tin này để về kể cho Ron nghe... nhưng rồi nó lại nhớ ra rằng Ron đã nghỉ chơi với nó.

Ông Ollivander nói:

“Đúng, đúng rồi, tôi chưa bao giờ dùng tóc Tiên nữ, dĩ nhiên. Tôi nhận thấy nó làm cho đũa phép có tính khí thất thường hơn... tuy nhiên, tùy vào người sử dụng, nếu nó hợp với cô thì...”

Ông Ollivander vuốt ngón tay dọc theo cây đũa phép, hiển nhiên là để kiểm tra những vết trầy xước hay sần sùi. Rồi ông lẩm bẩm: “Orchideous!” (Có nghĩa là: “Trổ hoa!”) và một chùm hoa nở ra ngay ở đầu đũa.

Ông Ollivander hái chùm hoa và đưa trả Fleur cây đũa phép cùng chùm hoa:

“Rất tuyệt, rất tuyệt, nó hoạt động hoàn hảo. Cậu Diggory, xin mời cậu tiếp theo.”

Fleur lướt trở về chỗ ngồi, mỉm cười với Cerdic khi đi ngang qua anh chàng này.

Ông Ollivander cầm cây đũa phép Cerdic đưa ông một cách nhiệt tình hơn:

“À, đây là cây đũa phép do chính tôi chế tạo ra, đúng không? Đúng rồi, tôi nhớ nó rõ lắm. Chưa một sợi lông duy nhất của một con bạch kỳ mã được đặc biệt xinh đẹp... ắt phải có đến mười bảy tay; suýt nữa bị nó húc bằng sừng khi tôi tìm cách nhổ lông đuôi của nó. Mười hai phân một phần tư... tro... đàn hồi thoải mái. Nó ở trong tình trạng tốt đẹp... Cậu chăm sóc nó thường xuyên hả?”

Cerdic nhướn miêng cười:

“Cháu mới đánh bóng nó tối hôm qua.”

Harry ngó xuống cây đũa phép của nó. Nó có thể thấy dấu tay tùm lum khắp cây đũa phép. Nó tùm một vạt áo chùng ở đầu gối và bắt đầu lau chùi kỳ cọ đũa một cách lén lút. Đầu đũa phép xì ra mấy tia sáng màu vàng kim. Fleur Delacour ném cho Harry một cái nhìn trịch thượng, nó bèn thôi, không thêm chùi nữa.

Từ đầu đũa phép của Cerdic, ông Ollivander phóng ra một luồng khói bạc cuộn tròn ngang qua căn phòng để tuyên bố là ông rất hài lòng. Xong, ông nói:

“Xin mời cậu Krum.”

Viktor Krum đứng dậy, lừ đừ đi về phía ông Ollivander, vai u gồ lên, chân vệt bè bè, anh chìa mạnh cây đũa phép ra cho ông Ollivander rồi đứng yên cau có, hai tay thọc túi áo chùng.

Ông Ollivander nói:

“Hừm... Nếu tôi không lầm thì đây là tác phẩm của Gregorovitch. Ông ấy là một nhà chế tạo đũa phép tài hoa, mặc dù phong cách của ông ta không khi nào... Nhưng dù sao đi nữa...”

Ông giơ cây đũa phép lên xem xét nó trong một phút, trở tới lật lui cây đũa phép trước mặt. Ông nói với Krum :

“Chà... gỗ cây trần và sớ tim rồng, đúng không?”

Krum gật đầu.

“Hơi dày hơn so với những cây đũa người ta thường thấy... rất cứng cỏi... Mười phân một phần tư... Avis (có nghĩa là : “chim bay!”)

Cây đũa phép bằng gỗ trần phát ra một tiếng nổ như súng nổ, một mớ chim nhí chấp chới cánh bay ra từ đầu đũa phép và bay xuyên qua cửa sổ vào luồng ánh sáng óng ả như nước tuôn.

Ông Ollivander đưa trả lại Krum cây đũa phép, nói:

“Tốt. Xin mời người cuối cùng, cậu Potter.”

Harry đứng lên, đi ngang qua Krum để đến gần ông Ollivander. Nó đưa cây đũa phép cho ông. Đôi mắt xanh xám của ông Ollivander thành linh sáng rực. Ông kêu lên:

“Aaaa, đúng rồi. Đúng, đúng, đúng mà. Tôi nhớ rõ lắm mà.”

Harry cũng nhớ rất rõ. Nó có thể nhớ rõ như thể chuyện mới xảy ra ngày hôm qua...

Cách đây bốn mùa hè, vào sinh nhật thứ mười một của nó, lão Hagrid đã dẫn nó vô tiệm của ông Ollivander mua một cây đũa phép . Ông Ollivander đã đo lường giám định Harry xong rồi mới bắt đầu đưa cho nó cầm thử nhiều cây đũa phép . Harry đã cầm và thử vầy hầu như mọi cây đũa phép trong tiệm của ông Ollivander, cho đến mãi cuối cùng nó mới thấy có mỗi cây đũa phép này là thích hợp với nó. Cây đũa phép này, được làm từ cây ô-rô, dài mười một phân, chứa một chiếc lông phượng hoàng duy nhất. Ông Ollivander đã hết sức ngạc nhiên khi thấy Harry tỏ ra rất xứng hợp với cây đũa phép này. Ông cứ nói:

“THật là kỳ lạ, kỳ lạ hết sức.”

Mãi đến khi Harry hỏi cái gì kỳ lạ, ông mới giải thích rằng chiếc lông phượng hoàng trong cây đũa phép của Harry là nhổ từ một con chim đã cho chiếc lông làm nên cây đũa phép của Chúa tể Hắc ám Voldemort .

Harry chưa bao giờ chia sẻ với ai thông tin này